

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ

Публика: 4+10
Музика: Johnny Cash – Hurt
(до първата реплика,
вкл.)

Лампи: горе

Radostin Nonkin
12.05.2019 22:27

Саймън: Хубаво!

Питър: Да.

Саймън: Десет години минаха...

Питър: Какво?

Саймън: Откакто умря Джен. Жена ми.

Питър: Забравил съм...

Саймън: А аз си спомням понякога и се чувствам самотен.
Помниш ли я? Имаше дълга коса, като опашка на кон и
жълта като злато.

Питър: Да, спомням си. А злато има на запад, Сим... На Запад.

Саймън: В небето?

Питър: До някъде това е знамение. Злато в небето! На Запад -
златната врата Калифорния! Златния Запад. Полета от
злато.

Саймън: Казват, че там златото се търкаля по земята и чака някой
да го събере. Истински Соломонови съкровища, Пит!

Питър: А тук по земята се търкалят камъни. Камък върху камък,
година след година ние градим каменни стени за него, ти,
аз, брат ни Ибън... А той на края ще ни зазида в тях.

Саймън: Заробихме се в тая земя, за да се превърнем в нейна тор.
Фермата се отплаща за всичко това... нали?

Питър: А ако орем в Калифорния, ще обръщаме бразди от злато.

Саймън: Калифорния е на другия край на света.

Питър: И на мен ще ми бъде трудно да зарежа всичко, което тук
сме изкарали с потта си.

Саймън: А може би, стария... скоро ще умре.

Питър: Кой знае...

Саймън: А може пък вече да е умрял?

Питър: Нямаме доказателства.

Саймън: Вече два месеца от него няма никаква вест.

Питър: Тридесет години, че и повече не беше напуснал фермата, откакто се ожени за майката на Ибън. И изведнъж изчезна. А ако кажем пред съда, че се е побъркал.

Саймън: Няма да ни повярват. За тях той е най-добрият от всички. Трябва да го чакаме докато легне в гроба.

Ибън: Почитайте баща си! Е, и аз се моля да умре! Вечерята е готова. Господи, какъв красив залез!

Питър: Злато има там!

Саймън: На Запад!

Ибън: Аха! И къде по-точно?

Саймън и Питър: В Калифорния!

Саймън: Виж какво, не биваше да говориш така!

Питър: Не беше справедливо.

Ибън: Кое?

Саймън: Да се молиш той да умре.

Ибън: А вие не се ли молите за същото ?

Питър: Слушай! Той е наш баща.

Ибън: Но не и мой? Така ли?

Саймън: Ти би ли разрешил да се говори така за майка ти?

Ибън: Всяка капка кръв в мене е от майка ми.

Питър: Тя беше добра с нас. Добра мащеха беше.

Саймън: Тя беше добра с всички.

Питър: Тя беше добра и с него.

Ибън: Да, и в знак на признателност той я уби.

Дърпам 2+3+4+8+9 до 50% след „Почитайте баща си!“ и

връщам на 100% при „Злато има там! На запад!“

Radostin Nonkin
15.06.2019 15:45

Саймън: Никой никого не убивал. Винаги има нещо друго, което е убиецът.

Ибън: Той измъчи мама до смърт.

Питър: Той измъчваше и себе си до смърт, и мен, и Сим, и теб, и както виждаш не сме умрели... Засега.

Саймън: Нещо го кара да постъпва така.

Ибън: Все някога ще му поискам сметка за това. И какво е това "нещо"?

Саймън: Откъде да знам.

Ибън: Може би то е същото нещо, което Ви кара да тръгнете за Калифорния? Само, че Вие никога няма да стигнете до Златните полета.

Питър: Ще видим.

Ибън: А откъде ще вземете пари за път?

Питър: Можем и пеша. Ако събереш туй дето сме го извървели по тази ферма ще стигне до луната.

Ибън: Индианците ще Ви скалпират, щом стигнете равнината.

Саймън: И ние можем да скалпираме.

Ибън: Никога няма да тръгнете, ще стоите тук и ще чакате той да умре, за да си получите дяла.

Саймън: Ние имаме право на това.

Питър: Две трети са наши.

Ибън: Вие нямате никакви права. Фермата беше на майка ми. Той задигна всичко. Мама умря и сега фермата е моя.

Саймън: Кажу това на стареца като си дойде. Залагам един долар, че ще се пръсне от смях.

Питър: Ха, ха, ха!

Саймън: Какво имаш против нас, Ибън? От години го виждам в очите ти.

Ибън: Може и да има нещо. Защо вие винаги стояхте на страна, когато той измъчваше майка ми? Защо у вас нито веднъж не се появи желание да я защитите... да се отплатите за добрината ѝ?

Саймън: Трябваше да се гледа добитъка.

Питър: Да се сее.

Саймън: Да се оре.

Питър: Да се коси.

Саймън: Да се тори.

Питър: Да се плеви.

Ибън: И да зидате стени, камък след камък, докато не се вкаменят и сърцата ви.

Саймън: Нямахме време да се бъркаме в чужди работи.

Питър: А, и ти не беше малък тогава... защо ти не направи нещо?

Ибън: Тогава не се замислях кое какво е. Разбрах всичко чак когато мама умря... сега, когато върша нейната работа, когато изпитвам на гърба си нейното страдание, сега я разбирам. Тя застава до мен... когато готвя, и когато пека, и когато разпалвам огъня идва, за да ми помогне и очите ѝ сълзят от дима. Тя плаче точно, както докато беше жива. Защото прекалено се изтощаваше. Не ѝ оставаше време да се оплаква. Но рано или късно аз ще му кажа всичко, каквото мисля за него. Майка ми трябва да си почине поне в гроба.

Питър: Сим, къде по дяволите отиде стария?

Саймън: От къде да знам. Потегли с двуколката, издокаран, наконтен, размахал камшика. *"Тате, къде отиваш?"* - викам му аз. А старите му змийски очички блестяха на слънцето. Аз дори си помислих, че той... е пиян, *"И не мислете да бягате, докато ме няма"* - каза и потегли.

Питър: Представяш ли си какво чудо ще стане ако разбере, че ще вървим в Калифорния?

Саймън: Аз не му казах тогава, а той ме погледна някак особено и уморено и вика: *"Чувствам се като изгнил орех, който ще нарежат за дърва."* - Той май видя, че очите ми се напълниха с надежда, защото злобно добави: *"Само не ме мислете за умрял, зарекъл съм се да живея до сто години и ще го направя. Ще го направя ей тъй само от инат напук на грешните ви мисли. Аз сега отивам да изпълня Божията заръка. А ти върви да работиш"* - Ако знаех, че е трезвен... щях да го спра.

Ибън: Сигурно?! Тебе те е страх от него. Той е по-силен и от двама ви взети заедно.

Питър: А ти, да не си Самсон?

Ибън: Аз ще стана по-силен. А сега излизам!

Питър: До селото ли?

Саймън: При Мини.

Ибън: Да!

Питър: При тази... паднала жена.

Саймън: Чу ли го? ...*"силата растяла в него"*... Сладострастието расте в теб!

Ибън: Мини е хубава.

Питър: Била е хубава прели двадесет години,

Саймън: С червило и пудра изглежда под петдесет.

Ибън: Няма още петдесет.

Питър: Но скоро ще направи.

Ибън: А ти от къде я познаваш?

Питър: Ооо, всички я познават, ако става дума за това... Сами я познаваше... после аз я познавах...

Саймън: И татко може да разкаже някои неща... Той беше първият...

Ибън: Чакай вие казвате, че той...

Саймън: О, Да, да! Ние сме негови наследници във всичко!

Ибън: Ще ѝ разбия муцуната!

Саймън: Докато стигнеш при нея... вече ще си променил намеренията. Нощта е хубава... Само за познаване. Същият е като тате.

Питър: Приличат си като две капки вода.

Саймън: И ще се изядат като кучета.

Питър: До тогава ще бъдем в Калифорния.

Саймън: Дано... Хайде сега да спим.

Ибън: Колко звезди! Някъде там е той, тук съм аз, а там Питър и Саймън, Мини е отвъд пътя. Под едно и също небе...

(преход .....)

Ибън: Ставайте!

Питър: Какво по дяволите искаш?

Ибън: Имам новини за вас!

Саймън: Можеше да ги задържиш до заранта.

Ибън: Вече е заран. Той пак се е оженил!

Саймън и Питър: Стария ли?!?!

Ибън: Взел си една тридесет и петгодишна... казват, че била хубава.

Саймън: Лъжеш!

Питър: Избудалкали са те?

Ибън: Цялото село говори. Пастора от Нюдовър го е казал на нашия пастор. Там се оженил. Новата ни майчица била от там.

Музика: Father Ramirez

С последния монолог
светлина на 50% -
„3,4+10“

Затъмнение с излизането
на Ибън (след последния
монолог за звездите) -
остава само „10“;

Светваме след ~5-10 сек.

Radostin Nonkin
12.05.2019 14:22

Саймън: А така-а!

Питър: А така-а!

Ибън: Направил го е само за да ни дразни, проклетия му стар катър!

Питър: И сега... всичко ще стане нейно.

Саймън: Ако е свършил това...

Питър: ...Свършени сме и ние. В Калифорния е златото Сами, глупаво е да оставаме тук.

Саймън: Точно това си мислех и аз. Да се махаме докато не е станало късно. Още тази, сутрин.

Питър: Аз съм готов.

Ибън: Вие май обичате да ходите пеша?

Саймън: Присади ни крила и ще полетим.

Ибън: А не бихте ли предпочели да пътувате с кораб или с дилижанс? Подпишете ми това и ще можете да пътувате както искате. Отдавна съм приготвил това в случай, че решите да тръгнете. Тука е казано, че всеки от вас ще получи по триста долара ако ми отстъпите вашата част от фермата.

Саймън: Но щом той отново се е оженил...

Питър: ...А откъде си взел толкова пари?

Ибън: Аз знаех къде са скрити. Още мама ми беше казала. Тези пари са нейни... от нейния имот... но той ги беше скрил. Те са мое право.

Питър: А къде са скрити?

Ибън: Там, където не можете да ги намерите без мен. Е, чиста ли е сделката?

Саймън: Не знам.

Питър: Не знам.

Питър: Я по-добре запали печката...

Саймън: ...И направи нещо за закуска.

Ибън: Бъдете спокойни, няма да ви оставя на гладен стомах да вървите чак до Калифорния... но ще можете да пътувате и по-добре, ако приемете предложението ми.

Саймън: А ти къде беше цяла нощ?

Ибън: При Мини. Отначало исках да я нацелувам, но после взех да мисля за това дето казахте за нея и реших да ѝ разбия носа. Тогава научих новините от селото... затичах се към нея, вече без да мисля. И... когато я видях... вече не исках да я ударя, не исках да я целувам. Ревях като магаре и се прокллинах. Бях като бесен. А тя се уплаши - тогава аз я сграбчих и я имах. Да, имах я... Може да е била и негова, може да е била и ваша, но сега тя е моя.

Саймън: Ти да, не си се влюбил?

Ибън: Само това липсва...

Питър: Може пък и Ибън да е намислил да се жени.

Саймън: Защо не? Мини ще бъде вярна жена на всеки...

Ибън: Все ми е едно. Важното е, че преди е била негова, а сега принадлежи на мен. Почакайте да видите само каква крава ще доведе стария. Помнете ми думата ще надмине Мини във всичко.

Саймън: А може би, ти и нея...

Питър: ... Ха!

Ибън: Нея?! Дето ще спи тук с него и ще краде фермата на майка ми! (...Ибън излиза...)

Саймън: Иска ми се да се измъкнем в Калифорния.

Питър: А ако Мини си е измислила всичко това?

Саймън: Може би цялата история с тази женитба е лъжа. Абе по-добре е да почакаме да видим младоженката.

Питър: А до тогава нищо няма да подписваме. И трябва да се

провери какви са тези пари.

Саймън: А ако дъртия наистина се е оженил ще продадем на Ибън това, което и без друго никога няма да бъде наше, нали?

Питър: Да почакаме и ще видим. И докато той не се върне пръста си няма да мръднем да работим.

Саймън: Как смяташ, че изглежда новата ни майка? Дано да е някой женски дявол, че да го умори и да го изпратим на спокойствие в пъкъла.

Питър: Амин!

Саймън: Отивал да изпълни Божието послание... Бас държа, че още тогава е знаел, че отива да блудства, дъртия му лицемер.

Ибън: Идат! Старият катър и младоженката.

Питър: Как ги видя от толкова далече?

Ибън: Аз не съм късоглед като него. Мислиш ли, че не мога да разпозная кобилата и нашата двуколка. В нея има двама души.

Питър: Нито ще му разпрягам коня, нито що му разтоварвам багажа...

Саймън: Слушай, да се махаме още сега. Аз няма повече да стъпя в този дом след него.

Ибън: А, ще подпишете ли преди да тръгнете, а?

Питър: Покажи парите и ще подпишем!

Ибън: Ще подпишете ли?

Саймън: Дай! Това ли са парите?

Ибън: Тридесет парчета по 20 долара. Пребройте ги!

Питър: Точно 600.

Саймън: Вземи.

Ибън: Благодаря.

Питър: И ние ти благодарим.

Саймън: А за Коледа ще ти изпратим бучка злато.

Питър: Е... Да вървим.

Саймън: Ще ни изпратиш ли?

Ибън: Не. Ще ги посрещна тук,

Саймън: Тогава сбогом, Ибън.

Питър: Сбогом.

Ибън: Сбогом.

Саймън: Бас държа, че ще побеснее.

Питър: И тя ще бъде там.

Саймън: Хайде да почакаме, да видим как изглежда новата ни майка.

Питър: И да го разцелуваме на прощаване.

~~**Саймън:** Ако знаеш какъв смях ме напущва. Иде ми да подскачам.~~

~~**Питър:** И мен също. Който иска нека разполага с тази проклета ферма.~~

(... влизат Кебът и Абби ...)

Кебът: Ето ни у дома, Абби.

Абби: Не мога да повярвам, че този дом е мой.

Кебът: Твой! Той е мой... или в най-добрият случай - наш.
Чувствах се самотен тук... а домът се нуждае от жена.

Абби: И жената се нуждае от дом.

Кебът: Да, да... Това са ...

Питър: Питър.

Саймън: Саймън.

Кебът: Вие двамата защо не работите?

Саймън: Чакаме да ви поздравим.

Кебът: А, добре! Момчета, това е вашата нова майка.

Саймън: Виждам.

Питър: Аз също.

Абби: Ще вляза да разгледам моята къща.

Саймън: Нейната къща?

Питър: Вътре е Ибън, по-добре не му казвайте, ча тази къща е ваша.

Абби: Ибън? Ще кажа и на Ибън!

Кебът: Няма нужда да му обръщаш внимание...
Той е глуповат като покойната си майка.

Саймън: Той е точно като тебе - костелив орех и рано или късно ще те сдъвче, старче!

Кебът: Ти върви да работиш!

Саймън: Значи това е нашата нова майка, откъде я измъкна?

Питър: Най-добре я прати веднага в кочината...

Кебът: Питър, Саймън, Вие какво?... Да не сте пияни?

Саймън: Не, старче. Ние сме свободни. Освободихме се от тебе и проклетата ти ферма.

Питър: И тръгваме към златните полета на Калифорния.

Саймън: Ако искаш подпали всичко тук...

Питър: ...Изравни го със земята,

Саймън: Ние сме свободни старче.

Питър: Свободни.

Питър: Сбогом, стари скъпернико...

Саймън: ...Сбогом кръвопицецо.

Кебът: Да се махате от тук...

Абби: Тук е много мило.

Кебът: Тези двамата са направили нещо! Може да са отровили добитъка или кой знае какво? (... *Кебът излиза* ...)

Абби: Вие сте, Ибън? А аз Абби. Искам да кажа, вашата нова майка.

Ибън: Да ви вземат дяволите!

Абби: Баща ти ми говори много за тебе.

Ибън: Ха! Така ли?

Абби: Не бива да му се сърдиш. Нямам желание се преструвам на твоя майка, Ибън. Искам да бъдем приятели. Така живота ти тук ще стане по-лек. Аз даже мога да подобря вашите отношения с баща ти. Впрочем той ще направи всичко, заради мен.

Ибън: Върви по дяволите!

Абби: Ругай ме, ако от това ти олеква. Не те съдя! Бих чувствувала същото, ако някой се опита да заеме мястото на майка ми. Ти си я обичал много, нали? А моята майка умря, когато бях съвсем малка и аз не я помня. Не... ти няма да ме мразиш много дълго, Ибън. Аз не съм най-лошата на този свят. И аз имах много тежък живот. Останах сираче и трябваше да работя в чужди къщи. После се ожених, но той излезе пияница и аз пак трябваше да работя за другите. Мъжът ми умря. Загубих надежда, че някога ще имам свой собствен дом. И тогава, тогава се появи баща ти.

Ибън: Появи се и ви купи като уличница. А каква е цената? Фермата? Тя беше на майка ми... а сега е моя...

Абби: Твоя! Ще видим. А ако съм се нуждаела от дом?... Какво друго можех да направя, освен да се омъжа за човек като него?

Ибън: Ще му го предам дума по дума.

Абби: А аз ще му кажа, че ти лъжеш и той ще те изгони. Това е моята ферма!

Ибън: Млъкни!

Абби: А горе е моята спалня и моето легло! Никому не желая зло. Но ако трябва умея да се боря за това, което ми се полага. Нека бъдем приятели !

Ибън: Мразя те!

Кебът: Боже, нека проклятието ти се стовари върху недостойните ми синове...

Ибън: Ти и твоят Бог, вървете по дяволите...

Кебът: А, ти защо не работиш?

Ибън: Защото те си отидоха, а аз не мога да свърша всичко сам.

Кебът: Знам, че не можеш. Ти винаги ще бъдеш половин човек.
Аз съм вече стар, но струвам десет пъти повече от теб.

Музика: The Sundown 2

Лампи до 50% после 10s и
вдигаме до 100%
Radostin Nonkin
12.05.2019 14:17

ВТОРО ДЕЙСТВИЕ

Ибън: На кого се смееш?

Абби: На теб.

Ибън: Какво ми е смешното?

Абби: Зализан си като бик, който е спечелил награда.

Ибън: И вие не сте толкова хубава, колкото смята тате.

Абби: Ти не мислиш така, Ибън. Може би искаш да бъде така, но не мислиш така. Това е против природата, Ибън. Ти се бориш с нея още от първия ден, в който се видяхме и все се мъчиш да вярваш, че не ме харесваш. Нима слънцето вече не грее? Нима не чувстваш как изгаря земята, как кара всичко наоколо да се стреми към него. То изгаря и теб и те кара да се слееш с нещо, ти се противиш, но това е по-силно от теб и твоя стремеж расте като тези дървета... като тези брястове.

Ибън: Ако баща ми те чуе... но ти така си завъртяла главата на стареца.

Абби: Нима не ти е по-леко, че той малко се укроти?

Ибън: Не! До сега се борех само с него, а от сега и с тебе... Аз трябва да отстоявам правата на майка си в нейния дом. Не ме прави на глупак. Ти искаш да заграбиш всичко. Само, че мен няма да ме сдъвчеш... ще ти приседне!

Абби: Ибън!

Ибън: Гледай си работата.

Абби: Ибън!

Ибън: Какво искаш?

Абби: Къде отиваш?

Ибън: Надолу?

Абби: В селото?

Ибън: Може би.

Абби: Предполагам, при Мини?

Ибън: Може би.

Абби: Защо си губиш времето с нея.

Ибън: Защото не мога да преодолеея природата. Както каза ти.

Абби: С тази стара грозотия.

Ибън: По-хубава е от теб.

Абби: И спи с всеки пропаднал пияница.

Ибън: И въпреки това е по-хубава от теб.

Абби: Как смееш да ме сравняваш с нея?

Ибън: Тя поне не се опитва да открадне това, което ми принадлежи.

Абби: Какво ти принадлежи? Говориш за моята ферма ли?

Ибън: Говоря за фермата, за която ти се продаде, като всяка друга проститутка... Моята ферма.

Абби: Тази ферма никога няма да бъде твоя. Никога. Махай се от очите ми! Върви при онази мръсница за срам на баща си и на... Ако пожелае, аз ще го накарам да те изгони веднага от тук. Ти живееш с нас само, защото аз те търпя. Разбра ли? Махай се! Не мога да те гледам!

Ибън: И аз не мога да те гледам.

(... Ибън излиза ...) (... влиза Кебът ...)

Кебът: Пак ли се карате с Ибън?

Абби: Не...

Кебът: Но вие говорехте прекалено високо.

Абби: Ако си чул не е нужно да питаш.

Кебът: Не разбрах какво приказвате.

Абби: Излишно е да говорим.

Кебът: Ибън е малко... особен.

Абби: Вие двамата си приличате като две капки вода.

Кебът: Така ли мислиш? Ние с него никога не сме се разбирали... Той е мекушав и изнежен като майка си...

Абби: Да, да. Колкото и ти си мекушав.

Кебът: Може би съм бил прекалено строг с него.

Абби: За това пък сега си прекалено мек, Ибън казва, че си омекнат като гнил пън.

Кебът: Тъй ли? По-добре да не се опитва да ме дразни, че... Хубаво е нали?

Абби: Нищо хубаво не виждам.

Кебът: Небето е като топло поле.

Абби: Да не си решил да купуваш и там ферма?

Кебът: Бих желал да имам място и там... Аз старея, Абби.
В къщата е студено, дори когато вън е жегата... Не си ли забелязала?

Абби: Не.

Кебът: А при кравите в обора е топло...
Кравите са странни животни.

Абби: Като тебе.

Кебът: Като Ибън... Ще трябва да се примиря с него, така както се примирих с покойната му майка и с нейната кроткост...
Но ние с Ибън можем да се разберем - само да престане да бъде такъв глупчо... Старостта пълзи вече по костите ми...

Абби: Но още не си умрял.

Кебът: Не, дявол да го вземе. Още съм як и издръжлив като дъб.
Но минеш ли седемдесет, Господ ти заповядва да се готвиш... Ето защо сега мисля за Ибън. Когато грешните му братя тръгнаха за пъкля... ми остана само той.

Абби: Ами аз? Как така изведнъж обикна Ибън? И защо не казваш нищо за мен? Не съм ли твоя законна жена?

Кебът: Да, ти си ми жена... ти си прекрасна, очите ти са като на гълъбичка, устните ти - алени...

Абби: Значи ти имаш намерение да оставиш фермата на Ибън.
Така ли?

Кебът: Да я оставя ли? На никого няма да я оставя.

Абби: Но ти не можеш да я вземеш със себе си.

Кебът: За съжаление... Но ако можех, кълна се, че щях да го направя. А преди да умра бих подпалил всичко и бих гледал как изгаря. Искам да знам, че всичко тук умира с мен и никой няма да притежава това, което съм създал с кръв и пот... Освен кравите... тях ще пусна на свобода.

Абби: А мен?

Кебът: Ти също ще бъдеш свободна.

Абби: Значи, това ще ти бъде благодарността, че се омъжих за

теб? Ти се промени към Ибън, който те ненавижда и искаш да ме оставиш на улицата.

Кебът: Абби! Ти знаеш, че аз...

Абби: Моля ти се остави ме да кажа две думи за Ибън. Знаеш ли къде е той сега? ...при тази... Мини. Аз се опитвах да го спра, но без успех. Той позори и тебе и мене.

Кебът: Той е грешник по рождение. А и похотта го е обхванала...

Абби: Да, но той не съдържа страстите си и към мен. Трябва ли да му простя и това?

Кебът: И към теб?

Абби: Да когато ни чу да се караме, той се опитваше точно това.

Кебът: Бог ми е свидетел ще го пречукам!

Абби: Не това... не!

Кебът: Ще му счупя главата.

Абби: Не, Ефръм.

Кебът: Кълна се, че ще го направя...

Абби: Ефръм... Това беше глупава момчешка шега... Нищо сериозно.

Кебът: Тогава защо говориш за страст?

Абби: Така, защото... защото много се ядосах като помислих, че искаш да оставиш фермата на него.

Кебът: Ако пожелаеш ще го прогоня...

Абби: Не мисли за мен. Не бива да го гониш. Той ти е нужен. Иначе, кой ще ти помага в работата?

Кебът: Права си... Но, когато Господ ме повика при себе си няма, да има кой да се грижи за фермата? Саймън и Питър отидоха по дяволите... а Ибън... току-виж и той побягнал след тях.

Абби: А аз?

Кебът: Ти си жена...

Абби: Твоя жена.

Кебът: Не е същото. Синът е моя кръв... и това, което стане негово, продължава да бъде мое - дори когато легна два метра под земята. Разбираш ли?

Абби: Да, Разбирам.

Кебът: Аз остарявам, но ще бъда костелив орех още много години, а и по нищо все още не отстъпвам на младите.

Абби: А може би Бог ще ни даде син.

Кебът: Наш син?... На теб и на мен?

Абби: Ти си още силен мъж. Това не е нещо невъзможно. Никога ли не си мислил за такова нещо? Аз мисля само за това и се моля на Бога да ми даде син.

Кебът: Ти си се молила... да имаме наш син?

Абби: Да, аз искам да имам син.

Кебът: Това ще бъде благословия, Абби... Божия благословия. На моята възраст, при моето самотничество... Заради това аз бих направил всичко за теб... всичко, което пожелаеш.

Абби: А ще ми оставиш ли фермата... на мен и на нашият син?

Кебът: Ще направя всичко, което поискаш... Помоли се пак Абби, днес е неделя... Той ще ни чуе! Две молитви са по-добри от една. Моли се Той да чуе!

Кебът: Фермата се нуждае от син.

Абби: И аз се нуждаю от син.

Кебът: Понякога ми се струва, че ти и фермата сте едно.

Абби: Може би.

Музика: State of Grace

На монолога: 1,3, 8 + 10
и 2 на ~40%

Radostin Nonkin
12.05.2019 14:18

Кебът: Дали ще ме разбереш някога, дали ще се намери някой,

който да разбере - едва ли. Слушай Абби, когато преди петдесет години дойдох тук-бях най-силният и корав човек, които някога си виждала. А тук нямаше нищо друго освен едно каменно поле. Хората ми се присмиваха, но те не знаеха това, което знаех аз! Ако накараш от камъка да покълнат семена, Бог ще заживее в теб. Те не бяха достатъчно силни, затова мислеха, че и Бог е слаб като тях. Смеяха ми се... А виж ги сега - вече не се смеят... до един са в земята, защото вървяха подир лесния бог... А аз станах суров... сякаш това да бъдеш суров е грях. Но и аз някога проявих малодушие - две години след като бях дошъл се отчаях от камъните... Хората тръгваха на Запад и аз ги последвах. Стигнахме до равнини, където почвата беше черна и богата като злато, в нея нямаше нито един камък. Ори, сей, пуши си лулата и чакай богатата жътва. Тогава можех да стана наистина богат. И тогава сякаш чух глас: *"Това не е от Бога. върни се обратно"*. И аз се вдигнах и отново дойдох тук. Всеки ден камък по камък ограждах това поле и то се роди от нищо - по Божията воля. След време се ожених... родиха се Саймън и Питър. С майка им бяхме женени двадесет години. Тя беше добра жена, но почина и аз пак бях самотен. След време отново се ожених... А роднините на втората ми жена оспорваха правата ми върху фермата... върху моята ферма. Затова са приказките дете ти ги разправя Ибън, че фермата била на майка му... Тя беше хубава жена, но много мек човек. Роди Ибън и след шестнадесет години и тя умря. Тогава заживях сам с момчетата. Те ме мразеха, защото бях суров и твърд. А аз ги намразих, защото бяха слаби... Отгоре на всичко започнаха да искат и фермата. Това ме огорчи и ожесточи. После срещнах теб... Ти чу ли изобщо нещо от това което ти казах?

Някъде до тук стига мелодията

Radostin Nonkin
12.05.2019 16:16

А трябва до тук :)

„После срещнах теб“:
въръщам основното осветление
Radostin Nonkin
12.05.2019 16:17

Абби: Струва ми се, да.

Кебът: Ти нищо не си разбрала и няма и да разбереш. Можеш да ми се отплатиш само със син.

Абби: Аз ще ти родя син!

Кебът: Вярвам ти... Студено е в тази къща...

Студено и самотно... Студено и самотно...
Все ми се струва, че нещо се спотайва из ъглите.

Абби: Къде отиваш?

Кебът: Оттатък... на топло.

Абби: Ти не си добре тази вечер Ефръм.

Кебът: Бъди с мен, Господи!

(... Кебът излиза ...) (... влиза Ибън ...)

Абби: Не се отдръпвай, Ибън. Недей! Аз ще те направя щастлив.

Ибън: Не искам щастие от теб.

Абби: Ти не мислиш така, защо лъжеш?

Ибън: Казах ти, че не искам нищо от тебе, ненавиждам те!

Абби: А ти да не си си въобразил, че съм се влюбила в теб? Аз просто те искам, Защото ми трябваш и ти ще бъдеш мой, защото аз съм по-силна от теб.

Ибън: Зная добре, че това е част от плана ти да заграбиш всичко.

Абби: Може би.

Ибън: Махни се.

Абби: Това е моя ферма и тук си просто ратай!

Ибън: Махни се, преди да съм те убил!

Абби: Не можеш да ме уплашиш. Ти ме желаеш. Да,да,ти ме желаеш. Ти си син на баща си. А вие никога не убивате това, което желаете да притежавате. Ако можеше да си видиш очите - те горят от страст. Ако можеше да видиш как устните ти тръпнат за да ме целуват. Аз ще направя всичко в тази къща мое. Има само една стая, която още не ми принадлежи, но тя ще стане моя тази **нощ...**

Ибън: Да не си посмяла! Тази стая не е отваряна откакто мама

умря!

(преход .....)

Абби: Искаш ли да влезем?

Ибън: Да!

Абби: Стори ми се, че вътре има някой.

Ибън: И аз усещам, че има нещо...

Абби: Отначало се изплаших, исках да побягна, но вече не ме е страх толкова.

Ибън: Мама винаги ме е обичала.

Абби: Може би тя знае, че и аз те обичам и затова иска да бъде добра с мен.

Ибън: Не зная. Мисля, че тя те мрази.

Абби: Не! Аз чувствам, че вече не ме мрази.

Ибън: Мрази те, защото зае нейното място тук, в нейния дом.

Абби: Какво има?

Ибън: Струва ми се, че тя не иска да ти напомням за тези неща.

Абби: Аз го знаех. Тя е добра с мен. Тя не може да бъде против мен, аз никога не съм я познавала и не съм могла да ѝ помогна.

Ибън: Но тя ненавижда него.

Абби: Всички го ненавиждаме.

Ибън: Аз най-много, Кълна се!

Абби: Защо да мислим за него, мисли за майка си, която е добра с нас. Разкажи ми за нея.

Ибън: Какво да разкажа? Тя беше мила и добра.

Абби: И аз ще бъда мила и добра с теб.

Музика: Act of faith

Преход: местим / гасим лампи;

Пущаме червенето (7),
което остава до
следващия преход
Radostin Nonkin
12.05.2019 17:06

Ибън: Понякога ми пееше песни. Това беше нейна ферма, нейният дом.

Абби: Това е моя ферма и моят дом.

Ибън: Той се ожени за нея и я ограби. Тя беше кротка и не можеше да му противоречи. Той я измъчваше.

Абби: Той измъчва и мен. Нека да те целуна. Аз ще те целувам като мое момче - и ти ме целуни. Любовта е повече от майчинска... много повече... толкова много, че бихме могли да бъдем щастливи ти и аз.

Ибън: Какво искаш от мен!?

Абби: Не го ли разбираш? Тя ти казва, да ме обичаш?

Ибън: Разбрах. Това е нейното отмъщение към него. Само така тя ще намери покой в гроба си.

Абби: Ние всички си отмъщаваме един на друг... А на всички ни - Бог. Обичам те, Ибън.

Ибън: И аз те обичам, Абби. Желая те още от първия миг в който те видях. Обичам те !

(преход .....

Гасим червоното

Музика: Maturity

Пълно затъмнение

Radostin Nonkin
12.05.2019 17:08

Абби: Ибън, целуни ме още веднъж преди да тръгнеш! Ще ми липсваш през целия ден.

Ибън: И ти ще ми липсваш!

Абби: Наистина ли ме обичаш?

Ибън: Харесвам те много повече от всяко момиче, което някога съм познавал.

Абби: Да ме харесваш не значи да ме обичаш!

Ибън: Добре тогава - обичам те! Доволна ли си сега?

Абби: Да.

Ибън: Трябва да вървя. Току-виж старецът ни издебнал от

някъде.

Абби: Остави го! Сега тази стая ще бъде вече моя.

Ибън: Да.

Абби: Искан да кажа - наша!

Ибън: Да!

Абби: Ние я направихме наша през тази нощ. Любовта ни я съживи.

Ибън: Той идва...

Ибън: Добро утро, татко. И през деня ли гледаш звездите?

Кебът: Хубаво е, нали?

Ибън: Дяволски хубава е тази Ферма.

Кебът: Аз говоря за небето.

Ибън: Странно как го виждаш с късогледите си очи.

Кебът: Много си весел... Да не си пил нещо?

Ибън: Пих от живота. Сега сме квит.

Кебът: Какво се е случило с теб?

Ибън: Какво се е случило ли? Може би нещо хубаво! Не усети ли как тя мина от тук и си отиде ?

Кебът: Кой?

Ибън: Мама. Сега тя може да бъде спокойна и да си отдъхне. И тя е квит с теб.

Кебът: Аз спях... спях дълбоко. (... Кебът излиза ...)

Гасим лампите

Музика: Destiny

Пускаме лампите

Спираме музиката след първите две-три реплики

Radostin Nonkin
12.05.2019 17:11

ТРЕТО ДЕЙСТВИЕ

Абби: Ибън! Ибън!

Ибън: Ш-ш-ш-т!

Абби: Нали е хубав? прилича на теб.

Ибън: Така ли?

Абби: Приличате си като две капки вода.

Ибън: Трябва да сложа край на това. Всичко, което е мое
принадлежи на него, така е било през целия ми живот,

Абби: Ще трябва да чакаме. Все нещо ще се случи.

(... Абби излиза ...) (... Кебът влиза ...)

Кебът: Ааа... тук ли си бил?
Слушай, време ти е и ти да се ожениш.

Ибън: За никого няма да се женя?

Кебът: По този начин ще получиш половината ѝ Ферма.

Ибън: Както направи ти, нали? Само, че аз не искам.

Кебът: Роднините на майка ти искаха да ми вземат Фермата.

Ибън: Хората казват друго. Във всеки случай аз имам Ферма.

Кебът: Къде?

Ибън: Тук.

Кебът: Ха-ха-ха! Имал! И таз добра.

Ибън: Ще видиш.

Кебът: Аз много добре виждам... Ама ти си сляп като къртица.

Ибън: Ха-ха!

Кебът: Не разбра ли, бе глупако... Как може да няма нищо в тази кратуна?... Негова Ферма!... Справедливи Боже, не си ли разбрал вече бе муле, че тук дори и един камък не е твой... и никога няма да бъде, сега след като се роди сина ми. Всичко ще бъде негово след като си отида... Но аз ще доживея до сто години за да надхитря всички ви, а дотогава той ще бъде... горе-долу колкото си ти сега.

Ибън: Така ли!

Кебът: Така, я! Ти си мислиш, че ще изиграеш всички а?... Само, че фермата ще остане на Абби, а с нея не можеш да излезеш на глава... тя знае всичките ти хитрости. Мислиш ли, че не ми каза, че се увърташ около нея... и се опитваш разни ми ти там... празноглавецо.

Ибън: Лъжеш! Абби не може да каже такова нещо.

Кебът: Не може ли? Казах, че ще ти пръсна черепа, но тя ме спря, каза, че няма смисъл ... все пак някой трябва да помага във фермата... *А ние с тебе – каза – трябва да си имаме син.* Обещах ѝ, че ще направя всичко, което поиска, ако това стане. А тя поиска едно – да се махнеш ти! И сега Фермата е нейна, а твой е само прахът по пътищата. Хайде сега де, смей се...

Ибън: Значи това е била мръсната игра. Аз подозирах още отначало. Но аз ще я убия.

Кебът: Не!

Ибън: Махни се от пътя ми!

Абби: Ибън, Ефръм! Пусни го Ефръм, ще го удушиш!

Кебът: Не се плаши, Абби... нямаше да го убия. Какъв смисъл има да ме обесят заради него? Бог вижда, че с мен лесно не може да се справи човек, а оня в люлката ще го възпитавам точно като мен... Не вярвам да са му останали сили да те закача, но ако стане нужда извикай ме. (... *Кебът излиза* ...)

Абби: Ибън... боли ли те?

Ибън: Върви по дяволите!

Абби: Аз съм Ибън, не ме ли познаваш?

Ибън: Сега вече те познавам много добре.

Абби: Ибън, какво се е случило? Защо ме гледаш така?

Ибън: Мразя те, мразя те!

Абби: Ибън ти не знаеш какво говориш.

Ибън: Всяка твоя дума е била лъжа. И продължаваш да твърдиш, че ме обичаш.

Абби: Аз наистина те обичам.

Ибън: Ти ме направи на глупак! През цялото време играеше подлата си игра и ме накара да легна с теб, само за да имаш син, и той да помисли, че е негов, за да ти даде цялата ферма.

Абби: Той ли ти каза това?

Ибън: Не е ли вярно?

Абби: Чуй ме, Ибън! Това беше отдавна, когато и ти ме презираше.

Ибън: По-добре да беше умряла и аз да бях умрял и да не виждам всичко това, но аз ще си отмъстя.

Абби: Ибън, моля ти се недей. Не исках да ти причиня зло. Ще ми простиш ли?

Ибън: Ще си разчистя сметките и със стария и с тебе. Ще му кажа истината за сина, с който толкова се гордее и ще ви оставя да се радвате един на друг. Ще отида в Калифорния

при Сим и Питър. Ще забогатее и ще се върне. И двмата ще ви изрита на пътя. Синът ти ще умре от глад.

Абби: Той е твой син, Ибън.

Ибън: По-добре никога да не бе се раждал. По-добре да умре още в този миг. Ти искаше да го имаш само, за да ме ограбиш.

Абби: А преди той да се появи, ти вярваше ли, че аз те обичам?

Ибън: Да.

Абби: А сега не ми вярваш, нали?

Ибън: Не мога да вярвам на крадлива лъжкиня.

Абби: Но ти действително ме обичаше преди,

Ибън: Когато ме лъжеше ли?

Абби: А сега вече не?

Ибън: Мразя те!

Абби: И ти наистина ще отидеш на Запад и ще ме оставиш сама само, защото съм го родила?

Ибън: Тръгвам още сутринта!

Абби: Ако неговото появяване уби твоята любов и те отне от мен, тогава и аз го мразя, мразя го въпреки, че съм негова майка.

Ибън: Лъжеш! Ти го обичаш та той открадна Фермата за тебе. Но сега вече не ме боли за Фермата. Боли ме, че полудях заради любовта си към теб!

Абби: Той няма да я открадне. Аз те обичам и ще ти докажа.

Ибън: Няма смисъл да лъжеш повече. Всичко е ясно. Сбогом...

Абби: Няма ли поне да ме целунеш след толкова много любов ?

Ибън: Не!

Абби: А ако то никога не беше дошло между нас, ако можех да ти докажа, че никога не съм правила планове да те

обирам, ако мога да ти докажа това, ще бъде ли всичко както преди? Ще ме обичаш ли както преди? Ще ме целуваш от както преди, ще бъдем ли щастливи както преди ?

Ибън: Сигурно да... но ти не си Господ.

Абби: Помни, че си ми обещал...

Ибън: Ти не си на себе си. (... Ибън излиза ...)

Абби: Аз ще ти докажа. Ще ти докажа, че то обичам повече от всичко. **Повече от всичко друго на света.**

(преход .....

Лампи долу

Музика: „drama“ (до полагането на детето на пода) + „Hole in the ground“ (убийството)

Само червено петно в/у Абби и бебето

След убийството – гасим червеното, пускаме другото и обираме музиката

Radostin Nonkin
12.05.2019 17:18

Абби: Направих го. Аз доказах, че те обичам повече от всичко на света и сега не можеш повече да се съмняваш.

Ибън: Каквото и да си направила, вече няма значение.

Абби: Не казвай така! Целуни ме. Аз се нуждаю от твоята целувка - след всичко което направих. Имам нужда да ми кажеш, че ме обичаш.

Ибън: Това е за сбогом!

Абби: Няма вече причина да си отидеш. Сега всичко е както преди. Няма нищо, което да ни разделя.

Ибън: Ти си като луда. Какво си направила ?

Абби: Аз... аз го убих.

Ибън: Уби го?!

Абби: Да.

Ибън: Какво пък... Той си го беше заслужил. Трябва да докажем, че той сам се е убил, защото... е бил пиан...

Абби: Не, не. Не него... Не съм убила него.

Ибън: Детето?!?

Абби: Да.

Ибън: Боже мой!

Абби: Не исках да го направя. Аз го обичах, но теб обичам повече. А ти си отиваше. Ти ми каза, че го мразиш. Че искаш то да е мъртво, че мразиш и мене, защото съм го родила. Че ако то не се бе появило по между ни всичко щеше да бъде както преди.

Ибън: Лъжеш! Никога не съм казвал такова нещо! Никога не съм го и помислял.

Абби: Ибън, не ме гледай така... след всичко, което направих заради теб, заради нас, аз исках отново да бъдем щастливи.

Ибън: Млъкни или ще те убия. Искаш да хвърлиш върху мен вината за това убийство.

Абби: Моля те Ибън, недей.

Ибън: ~~Не ме докосвай.~~ Как си могла да убиеш едно малко бедно същество. Ти го уби, защото той беше мой и ти не можеше да понесеш това. Ще си отмъстя. Ще повикам шерифа и ще му кажа всичко. (... Ибън излиза ...)

Абби: Обичам те Ибън! Обичам те. Все ми е едно какво ще направиш... **стига да ме обикнеш отново.**

(преход .....)

Кебът: Никога не съм се успивал толкова през последните петдесет години... Слънцето отдавна е изгряло! Остарявам. Дано, Ибън е почнал да работи... Трябваше да ме събуди! А, Тук ли си?... Приготвила ли си нещо за закуска?

Абби : Не.

Кебът: Не ти ли е добре?

Лампи долу

Музика: „Преход - последен“

Лампи горе и обираме музиката

Radostin Nonkin
12.05.2019 17:19

Абби : Не.

Кебът: Полегни си малко. Детето скоро ще се събуди и ще иска да яде.

Абби: То никога няма да се събуди.

Кебът: А, не... То е като мен. И аз не мога да спя дълго.

Абби: То е мъртво.

Кебът: Какво?

Абби: Аз го убих.

Кебът: ~~Ти си пила...~~ или **Ти... Да не** си полудяла!

Абби: Аз го убих. Удуших го. Ако не вярваш - виж.

Кебът: Боже всемогъщи! Боже всемогъщи...
Защо си го направила? Защо?
Тебе питам, защо си го направила... Казвай или...

Абби: Не ме докосвай. Какво право имаш ти да ми задаваш този въпрос? То не беше твое дете, Разбра ли? И ти си мислиш, че мога да имам дете от теб. Бих предпочела да умра! Аз те мразя и винаги съм те мразила. Ако имах малко ум в главата си, тебе... тебе трябваше да убия! Мразя те и обичам Ибън. То беше негово. Негов син, а не твой.

Кебът: Значи това било. Значи това се криеше в ъглите... Това шумеше в брястовете... Видях го... Бедното малко създание.

Абби: Стига! Стига!!

Кебът: Трябва да се превърна в камък и да устоя... А ако то е от Ибън, аз съм доволен, че вече го няма. Подозирах аз... усещах, че нещо не е на ред... В тази къща все ми беше така самотно и студено... не успя обаче да ме изиграеш съвсем... И значи, ти би предпочела да ме убиеш... така ли? Е, добре, но аз ще живея, за да видя как теб ще обесят... Да те предам на Божия Съд... Отивам при шерифа.

Абби: Не е нужно. Ибън отиде.

Кебът:—Ибън?

Абби:—Да,

Кебът: За да съобщи за теб?

Абби: Да.

Кебът: То трябваше да бъде мой син Абби. Ти трябваше мен да обичаш. Ако ме обичаше щях да те предпазя. (... влиза Ибън ...) А ти... каза ли на шерифа?

Ибън: Да.

Абби: Ибън...

Ибън: Обичам те, прости ми.

Абби: Сега вече от нищо не се страхувам. Аз трябва да бъда наказана, за да изкупя вината си.

Ибън: Трябва да платя своята част. И аз ще страдам, където и да съм, всеки ден и всяка нощ, когато тебе те няма. Аз искам да съм с теб и в затвора и в смъртта, и в Ада... където и да било.

Кебът: Каква двойка убийци. Като гълъбчета!
Трябва да ви обесят на един клон и да ви оставят да висите за пример на старите глупаци като мен.
По дяволите тази ферма! Ще я запалю и ще гледам как гори. Ще върна полето на Бога, че да не може никой човек да се докосне до него.
Сега трябва да бъда още по-самотен... така самотен както никога. Какво искате от мен? А нима Бог не е самотен?
Той е суров и самотен...

Ибън: Сбогом?

Абби: Чакай! Обичам те, Ибън!

Ибън: Обичам те, Абби, Слънцето... хубаво е, нали?

Абби: Да.

ФИНАЛ

Музика: Goodbye Palermo

Гасим лампите, усилваме музиката

На „Слънцето“ - „1,8+10“ (Иля и Йоли са осветени, Бисер е в тъмното)

После остава само 10

Палим лампи и чакаме аплодисменти :)

Radostin Nonkin
12.05.2019 17:49